

Arrest

**nr. 56 287 van 18 februari 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, op 1 december 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CILINGIR, loco advocaat A. MALLEGO, en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende via een op 13 juli 2010 gedateerd schrijven een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.2. Op 21 oktober 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekster om tot een verblijf gemachtigd te worden onontvankelijk werd verklaard en de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden onontvankelijk werd verklaard, die verzoekster op 16 november 2010 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.07.2010 werd ingediend door :

(D., D.) (...)

bij onze diensten eveneens gekend als (K., D.)(...)

+ kinderen

(K., F.) (...)

(D. F.)(...)

Nationaliteit allen: Servië en Montenegro

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 2004 in België zou verblijven, geïntegreerd zou zijn, Nederlands zou spreken, vrijwilligerswerk verricht, werkbereid is, een opleiding naaitechnieken en PC basics heeft gevolgd, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene haalt aan dat zij reeds vijf jaar ononderbroken in België zou verblijven en verschillende geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om haar verblijf in België te regulariseren. Betrokkene kan zich echter niet langer beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Zoals algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen. Echter, betrokkene voldoet evenwel niet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden betreffende de termijnen, dewelke stellen dat een regularisatieaanvraag op basis van punt 2.8A van de instructie moet worden ingediend tijdens de periode van 15 september 2009 tot en met 15 december 2009. De aanvraag 9bis werd ingediend op 15.07.2010, dus niet tijdens hoger vernoemde periode.

Betrokken beweert dat zij bij haar aankomst in België asiel zou hebben aangevraagd. In het administratief dossier van betrokkene zijn echter geen aanwijzingen terug te vinden dat betrokkene reeds asiel heeft aangevraagd in België, noch legt zij hier bewijzen van voor.

Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 29 jaar in haar land van

herkomst en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar vormt voor de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoekster eveneens op 16 november 2010 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt

“Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al & & ° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen standpunt dient ingenomen te worden inzake de kosten van het geding.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de formele en de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting:

“(…)

Men wijst het verzoek af door te stellen dat er geen buitengewone omstandigheid zou zijn die een verblijfsmachtiging kan rechtvaardigen.

Wat wenst men dan? De kinderen gaan inmiddels 5!!! Jaar naar een Belgische school, men heeft hier zijn leven volledig opgebouwd....

Wenst men deze kinderen nu terug te sturen naar een land waarmee zij geen enkele band hebben?

Dezelfde redenering kan voor de moeder eveneens worden gesteld...

De Belgische staat ontbreekt hier elke zin van verantwoordelijkheid t.a.v. mensen die hier een duurzaam leven hebben opgebouwd...

Blijkbaar verwacht men dat deze mensen met alle gemak hun leven hier gaan kunnen achterlaten voor terug te keren naar een land waar ze ieder contact mee hebben verbroken...

Iedere zin voor fatsoen en realisme gaat hier zoek in het toepassen van de letter van de wet...

(...)

Dat het bestuur in al zijn beslissing(en) nooit enige rekening heeft gehouden met de familiale toestand van verzoekers.

Dat de familie van verzoeker immers als een voorbeeld van perfecte inburgering kan worden beschouwd.

Verzoekers leggen een ruim aantal documenten voor waaruit blijkt dat zij aan allerhande activiteiten trachten mee te werken teneinde in hun integratie te voorzien.

Dat hier echter nooit rekening mee gehouden is.

Dat om deze redenen de beslissing dient te worden herzien.

(...)

De materiële motiveringsplicht werd geschonden

Ten eerste omdat iedere administratieve rechtshandeling moet worden gedragen door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, met andere woorden, de beslissing moet worden gedragen door deugdelijke motieven. Dit houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in recht ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden.

Om die reden zal een motievencontrole altijd uit vier stadia bestaan waarbij men begint bij het onderzoek naar het bestaan van de motieven, vervolgens naar dat van de feitelijke juistheid van de motieven, naar het nagaan of de motieven juridisch juist zijn en uiteindelijk de inhoud van de beslissing.

Zoals vermeld werd door verzoeker op 30/3/2005, 9/11/2005 en 3/8/2006 een regularisatieaanvraag conform artikel 9 Al.3 van de Vreemdelingenwet ingediend. Deze aanvraag werd steeds geweigerd. Deze weigering is gesteund op een schending van de motiveringsplicht doordat de Dienst voor Vreemdelingenzaken stelt dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken.

Deze beslissingen menen steeds hetzelfde:

- verzoekers zouden van Kroatische afkomst zijn, hoewel reeds bewezen is dat zij van Servische afkomst zijn.*
- dat geen rekening met de familiale toestand wordt gehouden*

Deze 'motivering' is de enige reden die aangehaald wordt om de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf te weigeren.

De formele motiveringsplicht werd geschonden

De formele motiveringsverplichting valt uiteen in een evenredigheids- en een draagkrachtvereiste.

Op grond van de evenredigheidsvereiste is het nodig dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing. In casu betreft het de weigering tot vestiging en het bevel het land te verlaten. De hierboven geciteerde motivering is niet evenredig aan het belang van de beslissing voor verzoekers. De gevolgen van de beslissing zijn dermate ernstig voor verzoeker dat zij de mogelijkheid moet hebben de redenen te kennen die aanleiding geven tot weigering van vestiging.

Om aan de draagkrachtvereiste voldaan te zijn, is het nodig dat de motivering voldoende concreet en precies is. Dit houdt in dat het bestuur geen vage bewoordingen mag gebruiken en dat de motivering moet toegepast zijn op de concrete situatie. Dit heeft tot gevolg dat algemene formuleringen uit den

boze zijn. De ratio legis hiervan is gelegen in het feit dat de overheid haar beoordelingsbevoegdheid effectief en met kennis van zaken moet kunnen uitoefenen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt door de Raad van State niet aanvaard."

4.1.2. Verweerder antwoordt als volgt:

"Verwerende partij meent dat dit middel niet kan worden aangenomen, aangezien:

- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R.v.St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).
- wanneer verzoekster in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekster de schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert.

Desbetreffend laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994. Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekster de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751. 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978- 79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

(...)

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoeksters uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoeksters beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Verzoekster acht het art. 9 bis lid kennelijk geschonden omdat haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet ontvankelijk werd verklaard, daar te haren opzichte geen buitengewone omstandigheden konden weerhouden worden in de zin van art. 9 bis van de Wet dd. 15.12.1980.

De verwerende partij wijst er op dat uit art. 9 van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, duidelijk blijkt dat in lid 2 van dit wetsartikel een algemene regel is gesteld ten aanzien waarvan art. 9bis zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

Laatstgenoemd artikel heeft slechts tot doel om vreemdelingen die in hun land van herkomst of van oponthoud geen Belgische diplomatieke overheid ter beschikking hebben of om een aan henzelf vreemde reden de aanvraag niet kunnen doen bij die overheid, toch de gelegenheid te geven een machtiging aan te vragen tot langdurig verblijf in België.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet de machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.”

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9 bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- 1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.*
- 2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.*

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende verwerende partij na te gaan of verzoeksters aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verzoekster, in wiens hoofde geen uitzonderlijke omstandigheden kunnen weerhouden worden, kan zich niet op een ontvankelijke wijze beroepen op art. 9bis van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De vage beschouwingen in het verzoekschrift van verzoekster doen hieraan geen afbreuk."

4.1.3.1. Inzake de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht merkt de Raad op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan deze werden genomen. In de eerste bestreden beslissing wordt immers verwezen naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en wordt toegelicht dat verzoeksters aanvraag om, in toepassing van voormelde wetsbepaling, tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden onontvankelijk is omdat de door haar aangebrachte elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag niet kan indienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor haar verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Tevens wordt uiteengezet waarom de door verzoekster aangebrachte gegevens niet als buitengewone omstandigheden kunnen weerhouden worden. In de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet en wordt geduid dat verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven wordt omdat zij niet beschikt over de vereiste binnenkomstdocumenten.

De motiveringen van de bestreden beslissingen zijn pertinent en draagkrachtig, zij laten verzoekster toe te begrijpen op welke grond deze beslissingen genomen zijn en stellen haar in de mogelijkheid om met kennis van zaken haar rechtsmiddelen aan te wenden. Het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd is bijgevolg bereikt.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

4.1.3.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht beperkt verzoekster zich tot de stelling dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten onrechte voorhoudt dat de door haar aangebrachte elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken en dus niet kunnen beschouwd worden als redenen die toelaten te besluiten dat het zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Verzoekster bekritiseert allereerst het gegeven dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid haar inburgering niet als een buitengewone omstandigheid heeft willen aanvaarden, maar toont hiermee geen schending aan van de materiële motiveringsplicht. Het is immers niet kennelijk onredelijk of onwettig om gegevens die wijzen op een integratie niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te beschouwen (cf. RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 26 september 2008, nr. 186.535; RvS 20 oktober 2008, nr. 187.162).

In de eerste bestreden beslissing wordt verder geargumenteed waarom de scholing van de kinderen niet als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd. Verzoekster stelt de situatie ander te beoordelen dan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, maar weerlegt diens argumentatie, die steun vindt in de rechtspraak, niet (cf. RvS 14 maart 2006, nr. 156.325; RvS 22 mei 2007, nr. 171.410).

Verzoekster geeft daarnaast nog kritiek op beslissingen die verweerder in het verleden heeft genomen en die niet het voorwerp uitmaken van voorliggend beroep. De Raad kan daarnaast slechts vaststellen dat in de bestreden beslissingen nergens wordt gesteld dat verzoekster "van Kroatische afkomst" zou zijn en dat uit de motivering van de eerste bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de gemachtigde van

de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid wel degelijk rekening heeft gehouden met de familiale situatie van verzoekster.

De uiteenzetting van verzoekster laat bijgevolg niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld.

4.1.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoekster ook geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

De bewering van verzoekster dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid haar aanvraag routineus en administratief heeft afgehandeld laat op zich voorts niet toe om tot een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel te besluiten.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij licht haar middel toe als volgt:

“Verzoekers wonen inmiddels reeds 5 jaar in België en heeft hier het ‘centrum van haar belangen’ gevestigd, in die zin dat hun privé-leven inmiddels volledig verankerd is in België.

Door de handhaving van de bestreden beslissing, en de daaruit voortvloeiende weigering tot vestiging, zou het recht van verzoekster op eerbiediging van zijn privé-, gezins-, en familieleven (artikel 8 EVRM) op onaanvaardbare wijze worden geschonden.

Het is voor verzoekers volstrekt onmogelijk om een gezinsleven uit te bouwen in Servië, gezien de pesterijen en mishandelingen in het verleden, gezien de sociale inburgering van zijn kinderen in België

Mevr. (D.):

- volgen cursussen: Nederlandse taal, dameskleding-naai, is werkbereid (attest VDAB), heeft diploma's behaald (PC BASICS)
- heeft hier een sociaal leven opgebouwd

De kinderen:

- volgen perfect de schoollessen
- zijn het Nederlands reeds machtig
- hebben hier vriendjes en vriendinnetjes leren kennen”

4.2.2. Verweerder werpt in zijn nota met opmerkingen het volgende op:

“Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht.

Wat het schoollopen van de kinderen in België betreft, dient opgemerkt te worden dat niet is aangetoond dat de kinderen schade zouden lijden ingeval van terugkeer. Uit geen enkel document blijkt als zou de scholing in het land van herkomst van dien aard zijn dat de kinderen er onomkeerbare nadelige gevolgen door zouden lijden, na te zijn opgenomen geweest in het Vlaamse schoolstelsel.

Daarnaast kan het de ouders niet ontgaan zijn dat hun kinderen in de periode dat zij in België onderwijs genoten, ouder werden en zich verder integreerden, niettegenstaande de ouders er zich van bewust moesten zijn dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van hun asielaanvraag en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

Door hun feitelijke verantwoordelijkheid als ouder nu te willen afwentelen op de overheid, miskent verzoekster haar natuurlijke verantwoordelijkheidsplicht ten opzichte van de kinderen. Meer nog, zij stelt haar ambities op gebied van verblijf in de plaats van de rechten van haar kinderen. De verwerende partij wijst er op dat verzoekster zelf verantwoordelijk is voor de keuze die zij maakte (het verder zetten van het verblijf in het Rijk zonder over enig verblijfsrecht te beschikken), en zij zelf verantwoordelijk is voor de eventuele nadelige gevolgen die haar kinderen beweerdelijk zouden ondervinden t.g.v. de keuze die zij maakte.

Terwijl door verzoekster evenmin worden aangetoond dat haar kinderen geen scholing kan verkrijgen in het land van herkomst; en evenmin is aangetoond dat de scholing tevens gespecialiseerd onderwijs, of een gespecialiseerde infrastructuur behoeft die niet te vinden zijn in het land van herkomst.

Verder laat de verwerende partij gelden dat er reeds werd geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De gemachtigde kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992. R.A.C.E. 1992. z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de verwerende partij een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling te gedogen op het grondgebied.

Overigens laat de verwerende partij gelden dat art. 8, 2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden uitdrukkelijk vermeldt dat een inmenging van het openbaar gezag met betrekking tot de uitoefening van het in art. 8, 1 vermelde recht is toegestaan wanneer deze nodig is ter vrijwaring van de nationale veiligheid en de openbare orde, voor het economische welzijn van het land, voor de vrijwaring van de orde, de preventie van strafrechtelijke inbreuken. de bescherming van de gezondheid en de moraal, of voor de verdediging van de rechten en vrijheden van derden.

Verzoekster betwist kennelijk niet dat de bestreden beslissing voorzien is bij wet en dat de inmenging van de overheid kan worden ingepast in één van de in artikel 8, tweede lid, EVRM opgesomde oogmerken.

Dienaangaande verwijst de verwerende partij nog naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Met betrekking tot de eerste voorwaarde van artikel 8, lid 2 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8 lid 2 van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van ‘s lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragssluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoekster in het kader van de eerbied voor haar gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van de openbare orde anderzijds.

Verzoekster betwist trouwens niet dat de inmenging is voorzien bij wet en wordt gerechtvaardigd door één of meerdere van de belangen vermeld in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM maar is van

mening dat de vereiste actualiteit van het gevaar ontbreekt en dat verwerende partij in de bestreden beslissing geen belangenafweging heeft gedaan.

(...)

Er dient te worden besloten dat verwerende partij in tegenstelling tot wat verzoekster tracht voor te houden in zijn verzoekschrift, is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing. Daarin wordt verwezen naar het feit dat verzoekster reeds herhaaldelijk in aanraking is gekomen met de openbare ordediensten omwille van het plegen van strafbare feiten en dat hij twee maal werd veroordeeld tot gevangenisstraffen. Daarom meent verwerende partij dat, gezien het gedrag van verzoekster, het hoger belang van de Belgische Staat primeert op het familiaal belang van verzoekster.

De omstandigheid dat verzoekster het niet eens is met de conclusie van verwerende partij inzake deze belangenafweging, volstaat niet om aan te tonen dat er een schending zou zijn van artikel 8 van het EVRM of dat de conclusie inzake deze belangenafweging kennelijk onredelijk zou zijn.

In de mate dat verzoekster met zijn betoog tracht een nieuwe beoordeling van de gegrondheid van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te verkrijgen, wijst de Raad erop dat wanneer hij als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Verzoekster laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn familiaal leven zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 Januari 2005, nr. 139.107). Tevens dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft en door de wet is voorzien en dat de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving. Het feit dat verzoekster een Belgische partner en kind heeft, geeft geen automatische toekenning van het recht op verblijf. Er wordt opgemerkt dat uit de stukken van het dossier blijkt dat de opschorting van straf van verzoekster op 14 juni 2004 werd stopgezet en verzoekster opnieuw werd opgesloten.

In het licht van de feitelijke en juridische situatie van verzoekster, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de minister van Migratie en asielbeleid, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de in casu vermeende inmenging in het privé- en familiaal leven van verzoekster niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd."

(Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 22.652 van 3 februari 2009)

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoekster dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden."

4.2.3. De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het privé- en gezinsleven. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg blijkt tevens dat uit artikel 8 van het EVRM ook positieve verplichtingen voor de Staat voortvloeien en de overheid een effectief respect dient te betonen voor het privé- en gezinsleven. De omvang van deze positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer de door artikel 8 van het EVRM beschermde rechten worden ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving dient geduïd te worden dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het

grondgebied te controleren. Uit artikel 8 van het EVRM kan geen algemene verplichting voor een Staat afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van echtparen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoekster toont niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met haar gezin in haar land van herkomst te verblijven en dat zij enkel in België een gezinsleven kan ontwikkelen. Verzoekster voert weliswaar aan dat zij niet in Servië kan verblijven gelet op “*de pesterijen en mishandelingen in het verleden*”, doch verstrekt hieromtrent geen verdere toelichting en legt geen enkel stuk voor waaruit zou kunnen afgeleid worden dat zij in haar land van herkomst het voorwerp uitmaakte van mishandelingen. Het feit dat haar kinderen in België school lopen vormt op zich ook geen obstakel om zich in het land van herkomst te vestigen. Verzoekster toont immers – zoals in de eerste bestreden beslissing wordt uiteengezet – niet aan dat haar kinderen geen onderwijs zouden kunnen volgen in het land van herkomst. Het feit dat verzoekster niet tot een verblijf in het Rijk gemachtigd wordt laat verder niet toe te besluiten dat de door haar en haar kinderen opgebouwde sociale contacten in het gedrang zouden komen. In dit verband dient er bovendien op gewezen worden dat artikel 8 van het EVRM niet dienstig kan ingeroepen worden ter bescherming van gewone sociale relaties (RvS 23 januari 2002, nr. 102.840; RvS 22 september 2004, nr. 135.236; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 22 mei 2007, nr. 171.409; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824). Verzoekster, die op onwettige wijze het Rijk binnenkwam, wist of behoorde bovendien te weten dat zij en haar kinderen niet op legale wijze in het land konden verblijven indien haar verzoek om tot een verblijf gemachtigd te worden afgewezen (EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk). De bestreden beslissingen hebben voorts niet tot gevolg dat verzoekster of haar kinderen enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld.

Het tweede middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK